

TỰ KHÚC

Ngày lại ngày
Tôi nơi vỉa hè
Mời gọi bán mua bên dòng tắt bật
Trước vô số sắc màu, âm thanh hỗn tạp
Lắm khi lòng rối như tơ.

Một hôm
Chợt buồn, chợt muốn làm thơ
Bất chợt nhận ra
Tìm mình vẫn chưa khô cạn
Dòng sữa ấm thuở nào
Mẹ chắt chiu từ cội nguồn số phận,
Vẫn thắm ngan ngát hương cau.

Bất chợt
Tôi thềm được như cánh én nghiêng chao
Tìm khói hương xưa
Tìm mùa trăng cũ
Dù nơi đó
Không còn ai với chùm hoa nhỏ,
Chẳng còn tôi
Đón nụ hôn đầu...

Bất chợt nhận ra
Chốn phố phường ngọt ngào làm sao
Mới hiểu chồng tôi – vì đâu cái bần
Vì đâu tôi mãi giấu che, ngăn mặt đấng
Sơn môi, chuốt giọng nói cười.

Mười mấy năm
Tôi quá quen mưa nắng chợ đời .
Quen thói đưa chen,
Quen mùi cống rãnh
Sợ một ngày
Sẽ phải quen trước trang giấy trắng ,
Vẽ duyên chiếc mặt nạ người !...

THƠ

Bùi Thụy Đào Nguyên

MUỘN

Có một chiều tĩnh lặng
Như sau một hồi chuông...

Trên lầu người thiếu phụ
Chùng như phai phấn son
Chùng như trong xuân muộn,
Chơ vơ một cánh bướm.

Ai hiểu lòng thiếu phụ
Nghĩ gì khi chiều buông?
Nghĩ gì khi hoa rụng,
Như trôi vào cõi quên?

Ai hiểu lòng thiếu phụ?
Tôi thì không, thì không...
Chỉ thấy đôi mắt tím,
Nếp bên rèm phớt xanh.

Ai hiểu lòng thiếu phụ?
Tôi thì không, thì không...
Chỉ thấy chiều bằng lăng,
Hương mùa xuân phai dần.

Chỉ thấy chiều tĩnh lặng
Sâu thẳm và cô đơn
Ngồi xoay ly rượu muộn,
Bóng ai như nghiêng buồn

Như những chiều tĩnh lặng,
Mà lòng tôi thì không.